

Александру Дониц
Мухите и пчелата

Две мухи чевръсти, ето –
литнаха над рой села
към чужбина; в ширинето
срещнаха една пчела: –
С нас ела, да станем ято.
Папагалите тръбят,
че отвъд е само лято
и безкраен е денят.
Всяка твар живее славно,
няма го глада, страха;
там осъждат незабавно
и убиец на муха.
А у нас, ох, тюрма цяла!
В своята страна мъждиш
нито жива, ни умряла,
вместо волно да летиш.
В село паяци прикрити
с тънки мрежи ни ловят;
както алчни паразити
днес изстребва ни градът.
Мухоморки, мухоловки –
дебнат ни безброй беда.
В супа стъпим ли, неловки,
хайде – бог да ни прости...
– Е, добър ви път, мухички –
рече скромната пчела. –
Аз оставам тук, при всички,
радост, болки с тях деля.
Нашенци ме славят с име,
мойте пити тъй ценят,
че за мене лете, зиме
грижите си не пестят.
А пък вие отлетете,
но и в чуждата страна,
щом добро не принесете,
не ви чака добрина!

КРАЙ

© Иван Коларов, превод

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедеври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4001>]